

Només hi falta el llaç

Més que virtual. L'Olot tomba el Lleida amb una gran reivindicació d'efectivitat i s'acosta a un sol punt de la permanència matemàtica a 2a B

Carlos, envoltat de jugadors del Lleida, ahir al Municipal d'Olot Foto: MARTÍ ALBESA / UE OLOT.

Si a hores d'ara algú encara té algun dubte que l'Olot mantindrà la categoria, que torni a mirar el partit d'ahir. Va ser una demostració d'amor propi d'uns jugadors que es van treure els nervis de sobre el dia que semblava més complicat. Contra un Lleida Esportiu que s'hi jugava un lloc en la promoció d'ascens –va començar el partit cinquè classificat–, els olotins van aconseguir tres punts que fan olor de definitius. La salvació encara no es pot celebrar, perquè el Cornellà i l'Eldenc també van fer els deures, però és més a prop que mai. Només un punt separa l'Olot de la permanència matemàtica, a dues jornades perquè s'acabi la lliga.

L'equip de Rodri sabia que no es podia complicar la vida de cap de les maneres i, a l'hora de la veritat, va demostrar que el seu lloc és

a la segona divisió B. Com en la primera volta al Camp d'Esports, va competir de tu a tu contra tot un Lleida i el va guanyar per 2-0 amb una efectivitat que va fregar el 100%. Ahir, l'encert de cara a porteria que havia costat tant de tenir en les últimes jornades va ser decisiu per encarrilar la victòria. De fet, els lleidatans van sortir al camp amb prou força; van voler tenir la pilota i van buscar de seguida la porteria de Wilfred, però es van trobar amb un gol que els va tallar les ales.

Si algú s'havia de convertir en protagonista era Carlos Martínez. El davanter va trencar el malefici de catorze jornades sense marcar amb una diana clau en el minut 9. Després de rebre una assistència de Mousa i de fer un retall a dins l'àrea, va batre la mitja sortida de Pau Torres amb un xut creuat, ajustat al pal esquerre que fa només quinze dies li havia fet la guitza. Tant ell com l'Estadi Municipal van explotar, cosa que va deixar el Lleida gairebé sense resposta. Incomprendiblement, l'equip d'Idiàkez va mostrar molt poca capacitat de reacció. En la primera part, només va crear perill amb un xut de Pau Bosch des de dins l'àrea que va sortir desviat per sobre del travesser de la porteria olotina.

No perdonen L'Olot tampoc no va disposar de gaires oportunitats més, però ahir va tenir el dia i només de començar la segona meitat ja va sentenciar el partit. Mousa Bandeh, que ja s'havia apuntat l'assistència de l'1-0, va arrodonir el seus números personals marcant el 2-0. L'ahir extrem –Albert Canal va fer de lateral esquerre– va acabar una gran jugada individual per la seva banda definint sense problemes davant de Pau. L'Olot encara va poder furgar més en la ferida del Lleida, que no se'n sortia davant de l'empenta dels locals. Després del gol de Mousa, la primera intenció dels garrotxins va ser no treure el peu de l'accelerador, però en veure que el tercer no arribava i que el cronòmetre corria a favor seu, van acabar fent un pas enrere.

Quan ja faltaven pocs minuts, van cedir el terreny i la pilota al Lleida, que ho va intentar de manera estèril. Els de la Terra Ferma es van entestar a provar sort amb centrades a l'àrea que van desviar entre Germán, Rojas i Wilfred i mai no van trobar la manera de fer mal als olotins. L'Estadi Municipal no va patir i els jugadors van poder marxar a casa amb la tranquil·litat de la feina feta. Els resultats dels rivals més directes no van acompanyar, però les matemàtiques sortiran. És qüestió de temps.

LLEIDA0

OLOT2

Publicat a:

-L'Esportiu. Comarques Gironines 04-05-2015 Pàgina 22

Font del document:

http://www.lesportiudecatalunya.cat/nel9/article/8-esports/52-futbol-catala/850647-nomes-hi-falta-el-llac.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesEsports&utm_source=rss&utm_medium=mesEsports&utm_campaign=rss